

Lustrumtocht naar Zuidlaarder Zee 21 augustus 2016

Om half negen staan we paraat op het vlot, zondag de 21e augustus: José, Gert, Minke, Jan-Peter, Guido, Annejet (verslag), Judith, Emmy, Erik-Jan, Greet, Siska, Tineke, Wouter, Niki, Lenny, Carla, Marjolijn, Jannie, Tjitske en Marleen. Doel: roeien naar het Zuidlaardermeer, lunchen bij de zeilvereniging even ten zuiden van Meerwijck en dan dezelfde weg terug.

Er staat een straffe bries, bijna windkracht vier, waarvan voorspeld is dat die in de loop van de ochtend nog zal aantrekken. Wolken pakken zich samen boven onze hoofden. Maar de temperatuur is prima. En de stemming ook. Natuurlijk gaan we! Tegen negenen zijn alle boten ingedeeld, afgesteld en op het water. Een mooie stoet, al die Hunze C4'en en achter elkaar.

Het begint meteen al goed voor de stuurlieden: Een lange rij plezierjachten komt ons vanuit de Oosterhaven tegemoet. Daarna wacht de klotsbak van 'het zeetje' en moeten ook de roeiers vol aan de bak. Eenmaal op het Winschoterdiep wordt het water rustiger. Na de afslag naar het Drentse Diep wordt het zelfs heel aangenaam roeiwater. Fijn, die natuurlijke oeverwallen met hun hoge begroeiing!

De organisatoren, Emmy en Minke, hebben een koffiestop bij de molen Onnerpolder ingelast. Dat blijkt een groot succes. De enthousiaste Friese (!) molenaar brengt ons in een niet te stuiten woordenstroom op de hoogte van de ins en outs van een eeuw waterbeheer in de provincie Groningen. En passant doet hij ook nog even verslag van de bodemgesteldheid van het veengebied rondom zijn molen, de opkomst van bijzondere rietsoorten en zijn voorbereidingen (een natuurlijke muur) voor de komst van de ijsvogel. We krijgen hem met moeite zover dat we even een kopje koffie mogen drinken. En daarna nog met zijn allen naar die ene wc. Al met al duurt de tussenstop lekker lang en kunnen we uitgerust aan de laatste etappe beginnen.

Dat blijkt geen sinecure. Als we over het licht golvende water van het Drentse Diep het meer bereiken, slikken sommigen even. Dit is geen golfslag meer, dit is deining! Compleet met witte kuiven en af en toe een extra grote roller komen de golven op ons af. Het Zuidlaardermeer is veranderd in de Zuidlaarderzee. En met een inmiddels tot windkracht vijf aangetrokken zuidwester zitten we aan de noordoostoever ook nog aan de lager(e) wal. Wat is een roeibootje dan maar een nietig scheepje!

Toch gaat het onverdroten voort, het wijde water op. De bemanning van stuurvrouw Tjitske heeft geluk: zij stuurt de boot met vaste hand op 'droge koers' naar de lunch. Andere stuurlieden blijken minder bedreven in dit spel met de golven. Veel nattigheid is het gevolg: uit de boten moet na aankomst vijftien tot twintig centimeter water worden gehoosd. Maar de lunch wordt er alleen maar lekkerder van!

Nadat we bij de Zeilvereniging Zuidlaardermeer de bijzondere bar en stamtafel (beiden gemaakt uit romp, mast en andere houten delen van een oude zeilboot) hebben bewonderd, is het tijd de terugreis te aanvaarden. Wie denkt het ergste wel gehad te hebben ('de wind neemt aan het begin van de middag beduidend af in kracht') heeft bij de terugweg over het meer pech: Met zo mogelijk nog meer deining en nog hogere golven halen we weer een nat pak. Eenmaal in het haventje tussen de palingrokerij en de camping, en later tussen de oevers van het Drentse Diep, is het leed echter écht geleden. De wind gaat nu inderdaad liggen, het zonnetje komt erbij en

min of meer voor de wind glijden onze scheepjes zoetkens huiswaarts. Rond vijf uur leggen we aan op het vlot. Moe maar voldaan, zoals dat heet. En een bijzonder roei-avontuur rijker!

